

Nezabúdajme, že Kristus používal silné slová!

Plinio Corrêa de Oliveira

3. decembra 2021 ✝ Spoločnosť

Zdroj: wikimedia commons

„Nepriatel'ia Boha, služobníci diabla, nasledovníci Antikrista, nepriatel'ia spásy ľudstva, osočovatelia, rúhači, nehanebníci, ignorantí“ – to sú prívlastky nepriateľov Cirkvi vyslovené jedným z jej najväčších svätcov. Nezabúdajme, že samotný Kristus i jeho nasledovníci neboli „nemastní-neslaní“!

Učenie nášho Pána Ježiša Krista je plné zdanlivo protichodných právd, ktoré si však, keď ich dôkladne skúmame, navzájom nikdy neprotirečia, ale vzájomne sa dopĺňajú a vytvárajú skutočne úžasnú harmóniu. Tak je to napríklad v prípade zdanlivého rozporu medzi spravodlivosťou a milosrdenstvom. Boh je nekonečne spravodlivý a zároveň aj nekonečne milosrdný. Kedykoľvek privrieme oči pred jednou z týchto dokonalostí, aby sme pochopili druhú, upadneme do vážneho bludu. Náš Pán Ježiš Kristus počas svojho pozemského života preukazoval obdivuhodnú láskavosť i prísnosť.

Nesnažme sa však „korigovať“ osobnosť nášho Pána podľa malosti našich názorov, nezatvárajme oči pred dobrotou Spasiteľa, aby sme lepšie porozumeli Jeho spravodlivosti, ale ani neodvracajme svoju pozornosť od Jeho spravodlivosti, aby sme lepšie porozumeli Jeho nekonečnému súcitu s hriešnikmi.

Náš Pán bol rovnako dokonalý, keď prijal Máriu Magdalénu s odpustením, ako keď tvrdými slovami karhal farizejov. Žiadnu z týchto stránok nesmieme vytrhávať z evanjelia! Pochopme a chváľme dokonalosť nášho Pána, pretože sa zjavuje v oboch týchto prípadoch. A nakoniec pochopme, že naše nasledovanie Pána Ježiša Krista bude dokonalé, iba keď budeme vedieť nielen odpúšťať a potešovať, ale byť prísny, odsudzovať zlo a napomínať tak ako náš Pán.

Podľa mnohých katolíkov je pod úroveň riadiť sa tými epizódami evanjelia, ktoré ukazujú svätý hnev Mesiáša nad hanebným a zradným postojom farizejov. Títo katolíci hovoria výlučne o milosrdenstve a vždy sa snažia napodobňovať túto cnosť nášho Pána. Boh ich môže za to požeňovať, ale prečo sa nesnažia napodobňovať aj ďalšie, nemenej dôležité cnosti nášho Pána?

Keď sa navrhujú nejaké rázne kroky vo veciach apoštolátu, stabilnou odpoveďou je upozornenie, že musíme postupovať s maximálnou láskavosťou, „aby sme ešte viac neostrakizovali tých, ktorí zišli zo správnej cesty“. Môže kresťanská dôraznosť niekoho ostrakizovať? Či azda keď náš Pán napomínal

farizejov, robil to s úmyslom „ostrakizovať“? Aby posielal od seba preč tých, ktorí sa mýlia? Azda náš Pán nevedel, či nemal obavy o katastrofálny dopad, aký by jeho slová mali na farizejov? Mal by niekto smelosť obviňiť Krista, Vtelenú Múdrost', z takéhoto rúhačstva?

Nech nás Boh chráni, aby sme ako prostriedok evanjelizácie používali výlučne prísne slová. Nech nás však Boh chráni aj pred myšlienkou zahodiť tieto hrdinské apoštolské metódy. Sú okolnosti, za ktorých treba byť láskavý, a sú okolnosti, za ktorých treba používať „sväté násilie“. Byť láskavý, keď si okolnosti vyžadujú prísnosť, je veľké zlo! A rovnaké zlo je byť tvrdý, keď si okolnosti vyžadujú láskavosť.

* * *

Všetko toto zmätenie je výsledkom jednostranného pohľadu na podobenstvá. Napríklad veľa ľudí akceptuje podobenstvo o stratenej ovci ako jediné v evanjeliu. A to je veľká chyba.

Náš Pán nielenže hovorí o stratených ovciach, ktoré, bohužiaľ, krvácajú doráňané v trní, a ktoré pastier trpezlivo hľadá na dne priepasti. Náš Pán nám hovorí aj o vlkoch, ktorí neustále krúžia okolo stáda a hľadajú príležitosť, aby sa doň dostali v ovčom rúchu. Keď pastier, ktorý vie, ako láskavo niesť na pleciah stratenú ovcu, je hodný obdivu, čo možno povedať o pastierovi, ktorý opustil svoje verné stádo a vydal sa chytiť vlka oblečeného v ovčom rúchu, s láskou ho vzal na pleciah a priniesol medzi svoje ovce? Katolíci, ktorí jednostranne čítajú evanjelium, sa v skutočnosti usilujú o tento spôsob uskutočňovania apoštolátu!

* * *

Aby sme lepšie porozumeli, že dokonalé nasledovanie nášho Pána spočíva nielen v láskavosti a sebestačnosti, ale aj v prísnosti, uvedieme niekoľko epizód a výpovedí niektorých svätých. Svätý je ten, o ktorom Cirkev s neomylnou autoritou vyhlásila, že bol dokonalým nasledovníkom nášho Pána. Ako teda napodobňovali svätí nášho Pána?

Svätý Ignác z Antiochie, mučeník z 2. storočia, predtým, ako podstúpil mučenícku smrť, napísal niekoľko listov rôznym spoločenstvám. Tieto listy obsahujú vyjadrenia o heretikoch, ktorým dával prívlastky: „divoké šelmy“, „násilní vlci“ „šialené psy, ktoré zradne útočia“, „beštie s ľudskou tvárou“, „diabolské byliny“, „parazitujúce rastliny, ktoré Otec nezasadil“ alebo „plodiny určené do večného ohňa“.

Za zmienku stojí aj Ján Krstiteľ, ktorý nazval zákonníkov a farizejov „hadím plemenom“ a samotný náš Pán Ježiš Kristus, ktorý ich nazval „obielenými hrobmi“ a „pokrytcami“.

Apoštolí robili to isté. Sv. Irenej, mučeník 2. storočia, žiak sv. Polykarpa, ktorý bol zase učeníkom sv. Jána Evanjelistu, pripomína, že keď sa apoštol vybral do kúpeľov, odišiel z nich bez toho, aby sa okúpil, pretože tam zbadal Korinta, heretika, ktorý popieral božstvo Ježiša Krista. Povedal, že kvôli prítomnosti heretika v budove sa táto môže zrútiť. Ten istý sv. Polykarp, ktorý sa jedného dňa stretol s heretikom Marcionom, mu povedal: „*Poznávam ťa, si prvorodený syn satana.*“

Pri tom všetci postupovali podľa rady sv. Pavla: „*Bludárovi sa po prvom a druhom napomenutí vyhýbaj. Ved' vieš, že takýto je prevrátený, hreší a odsudzuje sám seba*“ (Tít 3,10–11).

V 4. storočí sa sv. Atanáž zmienil o tom, že sv. Anton Pustovník nazval reči heretikov „jedom nebezpečnejším ako hadí jed“.

Takto vo všeobecnosti sa svätí stavali k heretikom, čo pripomenul pred mnohými desiatkami rokov článok v časopise *Civiltà Cattolica*, ktorý založil Jeho Svätosť Pius IX. a zveril ho otcom jezuitom v Ríme. Článok uvádza aj niekoľko príkladov:

Sv. Tomáš Akvinský, hoci niekedy vykresľovaný ako vždy veľmi mierumilovný, v jednej z polemík s Williamom Ockhamom, ktorého Cirkev vtedy ešte neodsúdila, povedal na jeho adresu a na adresu jeho prívržencov: „*Boží nepriatelia, služobníci diabla, nasledovníci Antikrista, nepriatelia spásy ľudstva, osočovatelia, rúhači, nehanebníci ako faraón.*“

Svätý Bonaventúra nazval Geralda, jedného zo svojich súčasníkov, „*drzým, osočovateľom, vyšinutým, jedovatým, ignorantom, lstivým, nehanebným, hlúpym a perfídnym*“.

Svätý Bernard, keď hovoril o Arnoldovi z Brescie, ktorý vystupoval proti duchovenstvu, nazval ho „*nezriadeným, hlúpym, perfídnym, nežiaducim, vagabundom, šarlatánom, podvodníkom, hanebnou nádobou, škorpiónom z Brescie, pohrdaný rímskym pápežom, diablovým oblúbencom, požieračom ľudí, ústami plnými kliatob, rozsievateľom nezhody, pôvodcom schiziem a krutým vlkom*“.

Svätý Gregor Veľký, karhajúc Jána, biskupa Konštantínopolu, odsúdil jeho „*zneuctujúcu a odpornú pýchu, Luciferovu pýchu, hlúpe slová, márnomyseľnosť a nedostatok inteligencie*“.

Inak sa nevyjadrovali ani svätí Fulgentius, Prosper, Ján Zlatoústý, Ambróz, Gregor, Bazil, Hilarius, Atanáž, alexandrijský biskup Alexander, svätí mučeníci Kornelius a Cyprián, Irenej, Polikarp, mučeníci Ignácus, Klement a nakoniec všetci cirkevní otcovia, ktorí sa vyznačovali hrdinskou cnosťou.

Ak chce niekto vedieť, aké pravidlá cirkevní učitelia a otcovia predkladali ako nasledovaniahodné pri potýčkach s heretikmi, prečítajte si *Filoteu*, v ktorej sv. František Saleský, učiteľ Cirkvi, píše: „*Výslovných popieračov Boha a nepriateľov Cirkvi treba odhaliť a dať poznať. Dobre urobíme, keď upozorníme na vlka, čo sa votrel medzi ovce, keď ho pomôžeme zahnať a zneškodniť.*“

Koľko protestov by sme počúvali, keby dnešné katolícke médiá zverejnili proti súčasným nepriateľom Cirkvi čo i len zlomok toho, čo povedali veľkí svätí!

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kristus-pouzival-silne-slova-majme-to-na-pamati/>